

# HET KIND

DOOR GERARD WALSCHAP

## VII

**M**OETEN Mans en Dolfken blij zijn of droef? Waartoe hebben al die studies dan gediend en die schitterende examens? Maar de zoon legt hun uit dat zulke plaatsen alleen maar gegeven worden aan gedoctoreerden: leeraren, advocaten; hunne oogen gaan groot, verbaasd en gelukkig open. Die professor, vader en moeder, met wien hij hier in het dorp nog die meeting gegeven heeft, heeft hem dat aan de hand gedaan. Nu komt hij dus in het politiek midden van Brussel: kabinetsoversten, secretarisgeneraals, ministers. Tiens, heeft Irma van hiernaast al een plaats? Daar zal hij eens gauw voor zorgen. Meteen is Dolfken de deur uit en het duurt vier pinten eer hij Peleman den volledigen uitleg heeft verschaft over de hooge betrekking, Henriken in den schoot geworpen. „Tiens,” zegt Dolfken, „heeft Irma al een plaats? Daar zal Henriken eens gauw voor zorgen.” Ze roepen ze, die trotsche, die door Henriken niet graag geholpen wordt, de examengeschiedenis zit haar nog dwars. Ze gelooft het trouwens niet en blijft stug; maar het goede Dolfken neemt haar vriendelijk bij den zachten arm en blaast haar met een bierwalm in het gezicht: „Dat komt in orde, kind, daar zorg ik voor.” Bij Mienen Moeykens wordt op bevel van Daan een borrel geschonken. Oude klare, Henriken lust hem en Mans blaast Mienen met een jeneverwalm in het gezicht: „Dat is ne joeng die zijnen weg maakt, Mienen, geloof dat.” Vandaar naar Fik Rollé, die rap een boek toeslaat en wil wegleggen.

„Wat voor een boek is dat?”

„Jongke, dat moogt gij niet lezen.”

Maar Henri heeft het gelezen, en zij wisselen nog twee woorden:

„Hewel?”

„Hij heeft gelijk.”

Ze beziën elkaar en glimlachen begrijpend.

Met Irma komt het rap in orde. Ze krijgt eerst een telegram om dadelijk naar Brussel te komen, dan nog een. Daarna moet ze een examen afleggen en enkele maanden later heeft ze een staatsbetrekking, wel geene van onderwijzeres, maar „ze is iets in het ministerie,” zegt het gehucht, „en ze verdient zooveel als een onderwijzeres met 15 jaar dienst. Dat heeft Henriken gedaan.”

Henriken doet ons nu en dan 's Zondags de eer aan ons te komen bezoeken in een langen zwartlaken jas met pelskraag, precies de jas waarin de Duc d'Inghene door het dorp rijdt naar de senaatszitting. Onze staatsambtenaar komt van de statie gewandeld, niet haastig, met de handen op den rug, waar-